

Ik ween om de bloem in de knop gebroken

Uit de hemel van heel ver viel een schitterende ster

Het was midden in de winter, 12 januari 1981, er lag een dik pak sneeuw. Hij bleef niet lang enig kind, één jaar daarna kwam zijn zusje Loes. Alles deden ze samen, ze waren altijd met z'n tweeën. Joost was een heel lief kind, die heel veel liefde gaf aan ons allemaal. Er kwam nog een zusje in 1986, Marie-José en een broertje, Rutger-Jan in 1989.

Joost vond dit geweldig zo'n broertje.

En toen Rutger, vlak na zijn geboorte, erg ziek was zei Joost 's nachts: als ik 17 jaar ben breng ik hem achterop mijn brommer naar het voetballen.

De eerste jaren werd Joost niet altijd goed begrepen. Hij had zijn eigen wereldje. Naarmate hij ouder werd kwam hier verandering in. Hij kwam op zijn plek terecht, zijn zelfvertrouwen groeide en zijn ster straalde steeds meer.

Zijn grootste kameraad was zijn vader: ze waren elkaars beste vrienden en deden alles samen.

Het gelukkigste was Joost als hij samen met papa achter de computer zat. Hierin overtrof hij zelfs zijn vader.

Lieve Joost, Loes heeft nu moeite om de oudste te zijn, maar dat hoeft ook eigenlijk niet, want wij weten dat je er bent, ook al is het niet lichamelijk. Je geest zal altijd aanwezig zijn en blijven. Jouw ster blijft schitteren.....